

Phần 23

Chương 67

Hai người chụp hình cưới theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, âm đủ các tư thế, như có như không, chuồn chuồn lướt nước hôn, nhưng giờ phút này, anh đột nhiên hôn mạnh, Nhậm Tư Đồ bị anh nóng hừng hực dây dưa, trong óc quanh quẩn âm thanh cũng dần dần bị chuyện này ảnh hưởng: người chung quanh đều còn tồn tại nhìn... Nhìn... Nhìn...

Thời điểm Nhậm Tư Đồ bị buông ra, đã có chút hôn mê, Thời Chung vẫn không nói hai lời, quay đầu đi, để cô sang một bên, chỉ có thể vừa giận vừa hờn, vừa thẹn thùng vừa lúng túng nhìn bóng lưng anh rời đi.

Bên ngoài nhiếp ảnh gia cũng lĩnh ngộ được câu kia “Như thế này nhớ chụp hình” rất cuộc là ý gì rồi, liên tiếp đề xuống nút chụp, dùng ống kính ghi lại một màn này.

Thời Chung trở lại, nhiếp ảnh gia chụp hình thành công, đại công cáo thành hô to một tiếng: “OK!”

Bên trong, Nhậm Tư Đồ nhìn nhiếp ảnh gia, lại quay sang nhìn Thời Chung, trong nháy mắt đã có thể hiểu được, không nhìn được tròng Thời Chung một cái. Thời Chung quay lại nhìn cô vô vị nhún vai một cái.

Nhậm Tư Đồ liếc bốn phía một vòng, chỉ thấy nhân viên làm việc nhìn ánh mắt của cô, các loại ánh mắt mập mờ, nụ hôn nóng bỏng cứ như vậy bị người vây xem, Nhậm Tư Đồ tức không nhìn nổi lại trợn mắt nhìn người khởi xướng một cái.

Người khởi xướng lúc này không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn quay đầu đi nghe theo lão bà đại nhân ra lệnh, vào phòng nghỉ ngơi chờ sai khiến.

Không có Thời Chung giám sát hiện trường, Nhậm Tư Đồ một mình thuận lợi hơn nhiều, trước giờ nghỉ trưa đã hoàn thành, nhân viên của studio chuẩn bị chuyển địa điểm chụp, trước khi đi còn phải dọn dẹp dụng cụ, Nhậm Tư Đồ rất cuộc có thể trở về phòng nghỉ ngơi được chốc lát.

Chỉ là cô không ngờ, Thời Chung lại không có ở phòng nghỉ ngơi.

Mà là thư ký Tôn Nhậm Tư Đồ đẩy mở cửa phòng nghỉ ngơi, chỉ thấy Thư ký Tôn nói với nhân viên: “Mọi người đi chuẩn bị cảnh chụp đi, rồi mời cô dâu chụp một mình trước, xong rồi Thời tiên sinh sẽ đến chụp sau.”

Nhậm Tư Đồ còn đứng ở cửa phòng nghỉ ngơi miệng, theo bản năng mở miệng chen vào nói: “Anh ta ở đâu?”

Nghe Nhậm Tư Đồ hỏi, Thư ký Tôn đang đưa lưng về phía cửa thân thể bỗng dựng cứng đờ, muện nửa giây mới quay đầu nhìn lại.

“Éc... Là công ty đột nhiên có việc gấp, Thời tổng phải chạy tới xử lý.”

Thư ký Tôn hồi đáp được có chút áp úng, Nhậm Tư Đồ cũng không để ý, hôm nay ở trong đầu của cô quanh quẩn chỉ có ba chữ.

“Không thể nào?”

Ảnh cưới chưa chụp được một nửa, chú rể chạy?

Thư ký Tôn nhìn Nhậm Tư Đồ rồi cười cười.

Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ lắc đầu, trùn xuống thân, an vị ở trên ghế sofa, cũng chỉ có thể thở dài một hơi.

Nhậm Tư Đồ không có tính toán hướng xấu nhất, cho nên không ngờ tới Thời Chung không chỉ không ở lại chụp hình với mọi người, mà hôm nay tất cả một người đã chuẩn bị đâu vào đấy hết cả rồi, Thời Chung còn không hết bận trở lại.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể để ngày mai chụp bù.

Thời Chung gần rạng sáng mới về đến nhà, Tầm Tầm đã ngủ, Nhậm Tư Đồ vẫn còn ở phòng khách, cầm máy xem hình hôm nay chụp được.

Nhậm Tư Đồ là nghe động tĩnh anh trở về, ngón tay đang vuốt màn hình xem hình thì dừng một chút, nhưng rất nhanh Nhậm Tư Đồ liền đem anh thành không khí, tiếp tục cắm đầu cắm cổ nhìn hình, cũng không ngẩng đầu lên.

Thời Chung đi tới, dừng ở phía sau sofa, cúi người vòng ôm đầu vai của cô, giọng nói mang một ít cầu xin tha thứ: “Lão bà đại nhân, anh biết tội rồi.”

“...”

Cô không lên tiếng, Thời Chung liền trầm mặc ghé vào bên tai cô hôn từng phát từng phát: “Anh đi mua bàn chải giặt đồ?”

Nhậm Tư Đồ vốn là nghĩ trừng anh, nhưng ngoái đầu nhìn lại vẻ mặt mệt mỏi của anh, nhất thời liền mềm lòng, nhưng giọng nói còn chưa khách khí: “May cho anh là trước khi anh đi chúng ta cũng chụp được khá nhiều hình hai người, nếu không nhất định sẽ để cho anh quỳ gối trên bàn chải giặt đồ.”

Thời Chung lập tức phụ họa: “Không thành vấn đề, bây giờ anh liền nhờ Thư ký Tôn mua năm cái bàn chải giặt đồ nhé, không, mười cái.”

Nói qua nói lại thật sự muốn móc điện thoại di động gọi điện thoại cho Thư ký Tôn rồi.

Nhậm Tư Đồ cũng không khách khí, vội vàng đem điện thoại di động của anh đoạt, liền đem Ipad nhét vào trong tay anh: “Hội trường Hôn lễ cần đặt ảnh chụp chung, anh chọn lựa, ngày mai sẽ đưa đi rửa ra đóng khung.”

Thời Chung lập tức nghĩa chánh ngôn từ đáp: “Tuân lệnh!”

Hai người cứ như vậy ngồi ở trên ghế sa lon xem hình.

Nhậm Tư Đồ khó khăn lựa chọn hình, không thể tự kèm chế, cũng tạm thời đem tức giận để qua một bên, “Em cảm thấy tấm này không tệ. Tấm này không tồi. Còn có tấm này, cũng tốt vô cùng.”

Chọn tới chọn lui vậy không thể quyết định lấy hay bỏ, Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác hơn là vừa tiếp tục nhìn chăm chăm màn ảnh, vừa mở miệng cầu trợ người ngồi ở bên cạnh cô, Thời Chung vẫn không lên tiếng: “Anh thấy tấm nào đẹp nhất?”

“ ... ”

Cô không có được câu trả lời của Thời Chung, không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy Thời Chung đang nhìn chăm chăm một góc mặt bàn, vẻ mặt nghiêm túc ngây ngô, Nhậm Tư Đồ nhỏ giọng gọi anh một tiếng: “Thời Chung?”

Thời Chung lúc này mới bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu nhìn Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ quan sát quan sát Thời Chung, không khỏi nghi ngờ nhăn mày lại: “Sao vậy? Mất hồn mất vía...”

Thời Chung ngắt mi tâm, cúi đầu liền tránh được ánh mắt Nhậm Tư Đồ, chỉ là giọng nói như thường hỏi cô: “Còn chưa chọn xong sao?”

Thời Chung ngắt mi tâm, cúi đầu liền tránh được ánh mắt Nhậm Tư Đồ, chỉ là giọng nói như thường hỏi cô: “Còn chưa chọn xong sao?”

Thấy anh tuy thấp đầu lật xem hình, nhưng ánh mắt cũng là chẳng để đây, không chú ý chút nào, Nhậm Tư Đồ nổi giận, cô suy nghĩ một chút, nâng mặt của anh lên: “Có phải anh rất mệt hay không?”

Thời Chung sừng sốt một chút, nhin cười, đê lại tay cô đặt trên hai má anh: “Không có.”

Nhậm Tư Đồ không tin, nghi ngờ nhìn anh. Thời Chung bị cô nhìn như vậy dở khóc dở cười, thoáng tiến tới dùng chóp mũi cọ cô: “Em còn nhìn anh như vậy nữa, anh sẽ không nhin được đấy.”

Người phụ nữ này như muốn đối nghịch với anh, vẫn nhìn chăm chăm không ngưng, cặp mắt kia vốn đã rất to, bây giờ lại nhìn chăm chăm như vậy, nhìn thật hút hồn, Thời Chung định tiến tới hôn cô mí mắt.

Nhậm Tư Đồ theo bản năng nhắm nghiền hai mắt lại.

Nụ hôn của anh đã diễn ra là không thể ngăn cản, hôn mí mắt Nhậm Tu Đồ một cái, liền dời đến đôi môi, mi tâm của cô, ngay sau đó, môi của anh trượt xuống, không hề do dự hôn lên môi của cô, Nhậm Tu Đồ đang tức giận cũng bị nụ hôn nóng bỏng này làm cho với mắt, một chút cũng không muốn cắt đứt, ngược lại Thờ Chung, đột nhiên buông ra cô, quỳ gối trên ghế sa lon, trên cao nhìn xuống nhìn cô mấy giây, đột nhiên đã đi xuống ghế sa lon, hai tay liền đem Nhậm Tu Đồ vững vàng bế lên.

Thờ Chung ôm Nhậm Tu Đồ lên phòng ngủ chính trên lầu hai, vừa mút lấy vành tai Nhậm Tu Đồ vừa nói: “Anh đã nói với em nếu còn nhìn anh chăm chăm như vậy, anh sẽ không nhận được...”

Nhậm Tu Đồ ôm chặt gáy của anh, không nói câu nào.

Thờ Chung ném cô đến trên giường thì Nhậm Tu Đồ theo bản năng hét lên nửa tiếng liền cẩn thận bịt miệng, rất sợ âm thanh quá lớn đánh thức người khác, động tác Thờ Chung cơ hồ là suông sã tứ phía đem tay cô từ trên miệng ngăn, vừa hôn cô, vừa quở trách cô: “Cũng không phải em không biết hiệu quả cách âm ở đây tốt bao nhiêu.”

Nhậm Tu Đồ suy nghĩ một chút, trực tiếp sử dụng hành động thực tế bày tỏ.

Lật người đè lại anh, chủ động đốt lửa trên người anh.

Cởi bỏ váy ngủ của cô, Thờ Chung không kịp chờ đợi kéo ngăn kéo của tủ đầu giường ra, Nhậm Tu Đồ không cần đoán cũng biết muốn lấy gì.

Nhưng Nhậm Tu Đồ chờ chờ, thế nhưng không đợi được bất kỳ động tĩnh nào, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thờ Chung nhìn ngăn kéo trống rỗng, mi tâm nhíu lại.

Nhậm Tu Đồ đưa tay ôm sống lưng vững chắc của anh, “Thế nào?”

Cô vừa hỏi vừa vẽ vài vòng trên lưng anh.

Người đàn ông này hình như không có nhận thấy được hành động khiêu khích của cô, quay đầu lại, có chút bất đắc dĩ nói với Nhậm Tu Đồ: “Durex... Dùng hết rồi.”

“Sao anh đột nhiên để ý như vậy, cẩn thận như vậy? Không phải chúng ta đã nói, nếu mang thai thì sẽ sanh ra hay sao?”

Ánh mắt của anh trong khoảnh khắc trở nên phức tạp, giống như khốn khổ giùng giàng, muốn tránh thoát nhưng bị áp chế rồi trở về. đang lúc này, trong phòng ngủ chợt vang lên một hồi chuông điện thoại di động, đem ý niệm Nhậm Tu Đồ muốn tiếp tục nữa hoàn toàn cắt đứt.

Thờ Chung điện thoại liền đặt tại trong túi quần, tiếng chuông nhói màng nhĩ.

Vào thời điểm mấu chốt nhất điện thoại di động cố tình muốn đánh chuông quấy rối trước đây đã xảy ra tiền lệ như vậy, chỉ là mỗi một lần, điện tới không

phải là bị Thời Chung cắt đứt, chính là đứt khoát vút tới mặc kệ, mà anh và cô tiếp tục dây dưa tại tất cả các góc phòng ngủ.

Nhậm Tư Đồ cho là lần này anh tiếp tục không trông nom không để ý, dù sao Nhậm Tư Đồ tự nhận vẫn có mị lực, thế nhưng lần này cũng Thời Chung không hôn cô, mà chỉ nói một câu: “Anh đi nghe điện thoại”.

Nhậm Tư Đồ không dám tin nhìn ánh mắt của anh một chút, cũng đành phải chịu đựng tràn đầy bất đắc dĩ, xuống giường, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, vừa hướng bên cửa sổ đi tới, vừa nghe điện thoại.

Rất nhanh Thời Chung liền kéo rèm cửa sổ, kéo ra cửa sổ sát đất, tiếp theo đi vào sân phơi, bóng dáng cứ như vậy biến mất ở sau rèm cửa sổ bên ngoài, Nhậm Tư Đồ nhìn gió nhẹ thổi rèm cửa sổ, buồn bực vô cùng rên lên một tiếng ngã lên giường.

Thời Chung nói điện thoại rất lâu, Nhậm Tư Đồ miễn cưỡng lên tinh thần nằm ở trên giường chờ, đợi đến ngáp liên thiên, cửa sổ sát đất mới bị đẩy ra lần nữa. Nhậm Tư Đồ mở ra một cái khóe mắt nhìn lại, chỉ thấy Thời Chung mặt không thay đổi đi vào.

Thời Chung đến gần, mới phát hiện cô còn chưa ngủ, vẫn còn ở tròn tròn mắt nhìn anh, Thời Chung cười cười, đưa di động thu hồi trong túi, ngồi ở bên giường sờ sờ đầu của cô: “Em xem em, cũng ngáp rồi, ngủ đi.”

Nhậm Tư Đồ có chút ngẩn ngơ nhìn anh mấy giây, chợt cực kỳ tức giận, trực tiếp lật người đưa lưng về phía anh ngủ, thuận tiện đem chăn ở dưới thảm mỏng trải lên.

Cô cũng không muốn trêu đùa anh nữa, tránh cho biểu hiện cô giống như khát khô khó nhịn.

Nhưng anh cứ như vậy lặng yên không một tiếng động ngồi ở phía sau của cô, chỉ là nghĩ đến điểm này, Nhậm Tư Đồ coi như đã ngủ, cũng không còn biện pháp thật ngô ngĩnh như vậy ngủ mất, an tĩnh thật lâu, Nhậm Tư Đồ mở miệng hỏi: “Em đã hẹn nhiếp ảnh gia ngày mai chụp hình bổ sung, nhưng bây giờ nhìn lại, ngày mai anh sẽ không đi được phải không?”

Nhậm Tư Đồ nghe anh hô hấp nặng nề một tiếng, sau đó liền nghe anh hồi đáp: “Đúng.”

“Vậy chiều mai em đưa thiệp mời, có phải anh cũng không đi cùng hay không?”

Thời Chung nghe được mắt mắt trong giọng nói của cô, bằng không cũng sẽ không nằm trên giường, chuyển đến phía sau cô, cánh tay đưa đến trước người của cô, vững vàng đem cô an trí trong lòng ngực của mình, anh trả lời: “Anh sẽ cố gắng.”

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ nắm tay anh đặt lên trên eo cô, dù sao cũng không thể trách anh, người đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, sai là sai khi hai người chọn hôn kỳ ngay lúc anh đang tiến hành hạng mục.

Sớm biết như vậy thì chờ anh hoàn thành mới cử hành hôn lễ.

Bởi vì Nhậm Tư Đồ ở thành phố B, nên đều là dùng chuyên phát gửi thiệp mời đến bạn bè và người thân, về phần thiệp mời cho mẹ Nhậm Tư Đồ cảm thấy nên tự mình đưa, cho dù họ từ chối không tham gia.

Lúc không có Thời Chung làm bạn, tất cả chua xót cô đều phải gánh chịu một mình.

Hôm nay mẹ cô ở nhà ông ngoại, đó là căn nhà ông để lại sau khi qua đời, ở khu lão thành, đã nhiều năm Nhậm Tư Đồ không tới, đi nhầm đường, gõ sai cửa, Nhậm Tư Đồ tới bên ngoài cánh cửa đóng chặt.

Gõ cửa, Nhậm Tư Đồ chân chờ chừng nửa phút, đối mặt khuôn mặt xa lạ, cô lại gõ sai lầm cửa rồi nên làm thế nào đây?

Hay là, lần này cô không tìm sai nhà, nhưng sau khi cửa mở, nghênh đón cô là khuôn mặt lạnh như băng của mẹ, cô lại nên làm cái gì?

Nhậm Tư Đồ vẫn còn ở do dự thì lầu dưới truyền đến tiếng bước chân, tiếng bước chân càng ngày càng gần Nhậm Tư Đồ, Nhậm Tư Đồ quay lại, nhìn xuống khe hở cầu thang, thấy chủ nhân tiếng bước chân có đỉnh đầu hoa râm, hô hấp đứt quãng.

Cuối cùng, tiếng bước chân dừng ở tầng lầu Nhậm Tư Đồ đứng. Mẹ Nhậm Tư Đồ đang đứng trước mặt.

Cổ họng Nhậm Tư Đồ có chút căng lên, yên lặng mấy giây mới thành công kêu ra miệng: “Mẹ...”

“Người tới làm gì?”

Mấy chữ này, đã làm Nhậm Tư Đồ á khẩu không trả lời được.

Bà vòng qua Nhậm Tư Đồ, đi thẳng tới cửa phòng, lấy cái chìa khóa mở cửa. Nhậm Tư Đồ nhìn từng cử động của mẹ, trong nội tâm cười khổ, đây là ý tứ muốn trực tiếp vào nhà, đóng cửa, để cô ngoài cửa?

Bà vòng qua Nhậm Tư Đồ, đi thẳng tới cửa phòng, lấy cái chìa khóa mở cửa. Nhậm Tư Đồ nhìn từng cử động của mẹ, trong nội tâm cười khổ, đây là ý tứ muốn trực tiếp vào nhà, đóng cửa, để cô ngoài cửa?

Nhậm Tư Đồ cũng không còn biện pháp khác, không thể làm gì khác hơn là thừa dịp mẹ thật đóng cửa trước nói tóm tắt: “Mẹ. Con sắp kết hôn.”

Tay cầm chìa khóa của bà cứng lại, thân thể cũng sững lại. Yên lặng một lúc, mới quay đầu lại, không có bất kỳ biểu lộ gì nói với Nhậm Tư Đồ: “Vào trong ngồi một chút.”

Nhậm Tư Đồ rất cuộc ý thức được mình tới chỗ này là sai lầm, có đưa con gái nào sắp kết hôn muốn mời mẹ tham gia, còn phải khách sáo đưa một phong thiệp mời? Nếu quan hệ của hai mẹ con có thể tốt hơn, đã sớm tốt hơn rồi, sẽ không kéo dài tới hôm nay...

Ngón tay Nhậm Tư Đồ cứng ngắc, nhưng vẫn rất nhanh lấy thiệp mời ra: “Hôn lễ vào thứ Sáu tuần sau, mẹ có rãnh rồi hãy đi đi, nếu như không rãnh, vậy thì...Thôi.”

Nhậm Tư Đồ đem thiệp mời đưa tới.

Tư Đồ Phương Ngọc nhận lấy, vẫn không có lên tiếng. Nhậm Tư Đồ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất khi mình đưa thiệp mời không bị trả về. Cô nhìn thiệp mới trong tay mẹ, không có dũng khí ngược mắt nhìn về mặt của mẹ bây giờ, liền đã thu hồi ánh mắt, quay đầu đi.

Cho đến khi Nhậm Tư Đồ đã xuống hai bậc thang, Tư Đồ Phương Ngọc mới mở miệng: “Anh ta là người như thế nào?”

Nhậm Tư Đồ dừng lại bước chân.

Nên trả lời thế nào? Thời Chung là một người như thế nào... Người tốt? Lãng mạn sẵn sốc, thỉnh thoảng cường thế? Ý định thâm trầm, làm cho người ta khó hiểu?

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, cười với mẹ mình một cái: “Nếu như trên cái thế giới này có một người đàn ông có thể yêu con cả đời, khẳng định chính là anh ấy.”

Lời này mẹ nhất định là không tin, bởi vì Nhậm Tư Đồ nhìn thấy mẹ nhếch miệng cười giễu cợt. Không giấu nét mặt chế giễu nói với Nhậm Tư Đồ nói: “Có loại tình yêu kéo dài cả đời sao? Quả thật si tâm vọng tưởng...”

Có lẽ khi mẹ lấy chồng, hoặc sau khi sanh cô ra, cha mẹ dùng cả họ của mình để đặt tên “Nhậm Tư Đồ” này, mẹ đã từng tin tưởng, có tình yêu kéo dài cả đời.

Chỉ là cuối cùng vọng tưởng bị bại bởi thực tế...

Nhậm Tư Đồ cũng không trông cậy sẽ được mẹ chúc phúc, không đợi Tư Đồ Phương Ngọc nói hết đã vội rời đi, Nhậm Tư Đồ đi xuống lầu.

Chỉ là Nhậm Tư Đồ không biết, sau khi cô đi, Tư Đồ Phương Ngọc vẫn cứ đứng ở trước cửa phòng như vậy, chặt siết thiệp mời trong tay, rất cuộc, Tư Đồ Phương Ngọc mở ra thiệp mời ra xem, Tư Đồ Phương Ngọc Hân cười cười an ủi, liền chảy nước mắt. Trước cười đến im hơi lặng tiếng, hôm nay tự nhiên cũng khóc đến im hơi lặng tiếng.

Cứ như vậy lẳng lẳng khoảng một tiếng Thời Chung, Tư Đồ Phương Ngọc cẩn thận từng li từng tí để thiệp mời xuống, xoay người vào cửa.

Tư Đồ Phương Ngọc rửa mặt, bắt đầu dọn dẹp đồ ăn mới mua về. Năm đó bà bận công việc, không biết làm cơm, cũng không có tâm tư đi học nấu cơm, con gái vừa được mười mấy tuổi, có ăn thức ăn bà nấu một vài lần; hiện tại thì ngược lại, Tư Đồ Phương Ngọc không chỉ có thể đem mỗi một chủng rau quả chọn lựa kỹ càng, tài nghệ cầm muôi thậm chí có thể thỏa mãn mấy học sinh trong trường khuyết tật. Hôm nay bà ở trường cả ngày, dùng ngôn ngữ người khuyết tật nói chuyện với lũ trẻ, bọn trẻ cũng đã đổi lại gọi bà thành bà nội rồi, làm cho người ta không thể không cảm thán vật đổi sao dời, chỉ là dù vật đổi sao dời. bà đối với bọn nhỏ, vẫn như cũ; Nhậm Tư Đồ cũng vẫn không có cơ hội ăn món bà nấu nữa rồi...

Ngồi trong phòng khách, chọn món ăn chọn đến một nửa, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, Tư Đồ Phương Ngọc cả kinh. Ngần người sau liền cuống quýt đứng lên, lau khô tay, bước nhanh tới mở cửa.

Từ trước đến giờ rất ít khách đến nhà bà, Tư Đồ Phương Ngọc nghĩ trừ Nhậm Tư Đồ quay lại, còn có ai lại gõ cửa vào lúc này.

Chỉ là Tư Đồ Phương Ngọc cho tới bây giờ cũng không có dũng khí, lại càng không biết nên như thế nào đối mặt với đứa bé do mình làm tổn thương dù đó là con gái của bà.

Tư Đồ Phương Ngọc kéo cửa ra thì nhìn thấy khuôn mặt xa lạ ngoài cửa, lại thở phào nhẹ nhõm. Tư Đồ Phương Ngọc còn chưa kịp phân biệt, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt đã lên tiếng hỏi: “Xin hỏi bác có phải là mẹ của Tư Đồ không ạ?”

Tư Đồ Phương Ngọc nhăn mày nghi ngờ, không nhìn được quan sát người đàn ông trẻ tuổi mấy lần, cẩn thận nắm tay cầm cái cửa không thả, gật đầu một cái.

Đối phương thấy bà gật đầu, ngay sau đó nói: “VẬY con không tìm sai. Chào bác, cháu là Thời Chung, chồng sắp cưới của Tư Đồ.”

“...”

Thời Chung liếc mắt nhìn bên trong nhà: “cô ấy đang ở trong nhà sao?”

Tư Đồ Phương Ngọc quan sát Thời Chung. Con rể khác với tưởng tượng của mình, cho mình ấn tượng đầu tiên nhìn cũng không tệ, tuổi trẻ tài cao, diện mạo anh tuấn vĩnh viễn không có khả năng hòa “an phận”, tuy vậy người đàn ông này lại có bản tính tốt, nhưng sức hấp dẫn lại cao hơn so với người đàn ông bình thường, tựa như năm đó...

Tư Đồ Phương Ngọc thu hồi suy nghĩ, tránh nghĩ tới người nào đó rồi sẽ không nhìn được hận nghiêng răng nghiêng lợi. Bà mời Thời Chung vào nhà, nói: “Con gái tôi đã đi rồi. Sao hai người không cùng đến, con bé đi rồi mà cậu cũng không biết?”

Ngụ ý rất rõ ràng tình cảm hai vợ chồng không tốt sao?

“Hôm nay cháu có một số việc cần phải giải quyết, xong xuôi mới chạy tới. Cũng do quá vội, nên quên gọi điện thoại cho Tư Đồ hỏi xem có còn ở đây hay không.”

Tư Đồ Phương Ngọc suy nghĩ một chút, cũng không tiếp tục hỏi tới. Chỉ là bắt đầu một đề tài khác: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Gia đình như thế nào?”

“Cháu bằng tuổi Tư Đồ. Là bạn học cũ thời cấp hai của cô ấy.”

Vừa nghe là “Bạn học cũ thời cấp hai”, Tư Đồ Phương Ngọc đang căng thẳng trong lòng thoáng thư hoãn xuống. Từ bạn học phát triển thành như vậy, đã quen biết nhau từ thời cấp hai, tối thiểu có thể tính là biết gốc biết rễ nhau rồi.

Giọng nói của Tư Đồ Phương Ngọc cũng hoàn hoãn hơn không ít: “Tôi đi rót cho cậu ly nước.”

Chờ Tư Đồ Phương Ngọc bung nước ra phòng khách, Thời Chung đã ngồi trên ghế sa lon, giúp chọn món ăn rồi.

Thấy người trẻ tuổi này xử lý rau quả còn tốt hơn so với bà, Tư Đồ Phương Ngọc chột nhứ mày: “Cậu biết nấu ăn?”

“Từ lúc mười mấy tuổi cháu đã bắt đầu nấu ăn rồi, không hẳn là ngon nhưng có thể ăn no được.”

“nhỏ như vậy thì phải nấu ăn...” Tư Đồ Phương Ngọc suy nghĩ một chút, “Là do công việc cha mẹ cậu quá bận rộn, không có thời gian quản cậu; hay là bởi vì cậu có em phải chiều cố?”

“Vâng, thứ nhất là bởi vì cháu có người em gái, thứ hai là cha mẹ cháu quả thật không có thời gian trông nom.”

Có lẽ tất cả con rẻ lần đầu tiên tới cửa báỉ phỏng, nhất định sẽ trở thành đại hội tra hỏi con rẻ, Thời Chung cũng không thể tránh được, chỉ thấy Tư Đồ Phương Ngọc suy nghĩ một chút câu trả lời của anh, lại hỏi: “Bây giờ cha mẹ cậu...khỏe chứ?”

“Cha cháu rất tốt, về phần mẹ cháu... Tình trạng của bà gần đây cháu không rõ lắm, đã lâu rồi cháu không có liên lạc với bà.”

“Sao lâu rồi không có liên lạc?”

“Bà ấy tái giá rồi ra nước ngoài?”

“Vậy... bà ấy cũng không tham dự hôn lễ của cậu hả?”

“Có lẽ vậy.”

Tư Đồ Phương Ngọc tạm thời không nói.

thật ra Thời Chung cũng không thể làm gì, mặc dù những gì anh nói là thật, nhưng vẫn có điều cất giữ, nếu như bà hỏi tới “Tại sao cha mẹ cậu không có thời gian quản cậu?” Hay hoặc là “Coi như tái giá ra nước ngoài, các người cũng có thể liên lạc với nhau chứ? Quan hệ của cậu và mẹ cậu như thế, còn có cái gì nguyên nhân khác sao?” Thời Chung rất sợ bị hỏi tiếp như vậy.

Thật ra Thời Chung cũng không thể làm gì, mặc dù những gì anh nói là thật, nhưng vẫn có điều cất giữ, nếu như bà hỏi tới “Tại sao cha mẹ cậu không có thời gian quản cậu?” Hay hoặc là “Coi như tái giá ra nước ngoài, các người cũng có thể liên lạc với chứ? Quan hệ của cậu và mẹ cậu như thế, còn có cái gì nguyên nhân khác sao?” Thời Chung rất sợ bị hỏi tiếp như vậy.

Nhưng Tư Đồ Phương Ngọc không hỏi tiếp, Thời Chung cũng nhẹ nhõm phần nào: “Vây cậu và ba cậu, còn có đứa em gái quan hệ tốt sao? Bọn họ sẽ phải đến dự hôn lễ chứ?”

Tim Thời Chung thắt chặt.

“Ba cháu sẽ tham dự.” Thời Chung cảm giác mình nụ cười khóe miệng cùng ngón tay đều trở nên cứng, “Em gái cháu... đã qua đời rồi.”

Thật ra thì rất lâu, Thời Chung rất cảm thán, Nhậm Tư Đồ là may mắn, lúc cô trong giai đoạn khó khăn nhất, có một Thịnh Gia Ngôn cùng với cô, giúp cô chữa trị chứng uất ức, từ điểm này mà nói, Thời Chung cũng rất cảm kích Thịnh Gia Ngôn; mà cái người không đủ may mắn, cũng chỉ có thể bị chứng uất ức hành hạ đến hận không thể kết thúc sinh mạng.

Bệnh kén ăn, chứng uất ức, cuối cùng đổ máu tự sát.

Đêm trước phân tang lễ, lần cuối cùng mẹ về nước, lần đó bà cho Thời Chung mấy vạn, còn nói cho anh biết: “Không đủ thì nói với mẹ.”

Lúc ấy Thời Chung đẩy trở về: “Không cần, tôi muốn bán đứt thứ duy nhất. Tôi muốn 100 vạn.”

Mặt bà khiếp sợ, nhưng Thời Chung ngay cả lông mày cũng không gợn: “100 vạn, bán đứt máu mủ thân tình của chúng ta, sau này bà không cần phải nữa nhớ tôi... cả đời tôi cũng sẽ không đi tìm bà. Thanh toán xong.”

Anh lạnh nhạt nói ra ‘thanh toán xong’ thì mẹ khóc, khóc đến xinh đẹp như vậy, Thời Chung không nhìn bà, chỉ bình tĩnh đứng lên, rồi đi...

Chỉ là lúc xoay người rời đi, cuối cùng anh cũng không còn nhìn được nước mắt, nhưng thái độ cũng không bởi vì nước mắt mà thay đổi, anh vẫn bình tĩnh như cũ, giống như người khóc kia căn bản không phải mình, anh vừa là người khóc, vừa là khách xem đứng xem. .

Tư Đồ Phương Ngọc cũng không hỏi nữa, đem ly nước đẩy tới trước mặt Thời Chung: “Đừng chỉ cố chọn món ăn, uống chút nước trà đi.”

Thời Chung theo lời, bung ly nước lên uống một hớp.

Đề tài coi như đã qua sao? Thời Chung không nhìn được hít một hơi thật sâu.

Đã nhiều năm như vậy, Thời Chung còn tưởng rằng khi nói tới những việc này thì mình sẽ không có cảm giác giống như bị người ta bóp chặt cổ họng khó chịu như vậy, thì ra là anh đánh giá cao mình.

“Ngày cưới cháu sẽ cho tài xế đến đón bác.” Bỏ qua đề tài, rốt cuộc không còn vẻ mặt như bị người ta bóp cổ nữa.

“Tôi?” Tư Đồ Phương Ngọc cười cười, “Tôi sẽ không đi.”

“Tại sao?” Thời Chung có chút kinh ngạc.

Tư Đồ Phương Ngọc kinh ngạc hơn: “Bạn không có nghe con gái của tôi nói qua, nhà chúng tôi đã từng xảy ra những chuyện gì sao?”

“Đều nghe nói.”

“Vậy còn muốn? Tôi không phải là không muốn thấy con bé, là tôi không dám nhìn nó. Là tôi đem tôi con gái mình biến thành như vậy, cậu cảm thấy tôi còn có cái gì thể tâm bình khí hòa đối mặt với nó?”

“Nhưng cô ấy cũng không hận bác.”

“Tôi tình nguyện nó hận tôi, cũng không muốn thấy nó tốt với tôi.”

Thời Chung không nhìn được cau mày: “Nếu cô ấy hận bác, người mệt mỏi sẽ là cô ấy. Bác không thể để cho cuộc sống của con gái bác dễ dàng hơn một chút sao?”

“Dù sao bây giờ tôi cũng không thể nhìn con bé khóc, vừa nhìn nó khóc, tôi không chỉ khổ sở thay con bé, còn rất áy náy, cũng không nhìn nó cười, nó cười lên thật giống ba nó, nhìn nó cười như vậy, tôi sẽ khổ sở vì mình, cậu nói tôi ích kỷ cũng được, nhát gan cũng được, tóm lại, hôn lễ này tôi sẽ không đi.”

Thời Chung có chút hiểu tại sao Nhậm Tư Đồ lại đối với mẹ cô như vậy bất đắc dĩ, bác gái tính tình cố chấp đến đáng sợ, chỉ cần là chuyện bà đã quyết, vô luận như thế nào cũng sẽ không khoan nhượng.

Vừa lúc đó điện thoại Thời Chung vang lên, anh lấy điện thoại di động ra, thấy trên màn ảnh lóe tên Nhậm Tư Đồ, lập tức nghe: “A lô?”

Tư Đồ Phương Ngọc cũng liếc thấy, mặc dù không biết Nhậm Tư Đồ bên đầu điện thoại kia nói những gì, nhưng vừa nghe Thời Chung hỏi đáp: “Anh đang ở...”

Thời Chung mới vừa nói xong, vừa nhắc con mắt, chỉ thấy Tư Đồ Phương Ngọc đang nhìn anh.

Tư Đồ Phương Ngọc rất nghiêm túc nhìn Thời Chung lắc đầu một cái, rõ ràng là muốn ngăn Thời Chung nói thêm nữa. Thời Chung không thể làm gì

khác hơn là dừng một chút, sửa lời nói: “Anh đang ở công ty, lát nữa sẽ về thôi.”

Chờ Thời Chung cúp điện thoại, Tư Đồ Phương Ngọc cũng đứng dậy tiễn khách.

Bà đưa Thời Chung đến cửa, trước khi đóng cửa vẫn không quên dặn dò: “Chàng trai trẻ, bác thấy cháu là một người tốt, bác có một chuyện muốn nhờ cậu.”

“Bác cứ nói.”

“Chuyện chúng ta nói hôm nay, vĩnh viễn đừng nói cho Đồ Đồ.”

Thời Chung suy tư hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Mặc dù động tác anh gật đầu nhẹ vô cùng, nhưng có một loại có thể khiến người tin vào. Tư Đồ Phương Ngọc tin tưởng người trẻ tuổi này là người sẽ nói được làm được, không khỏi trấn an mà cười.

“Vây cậu nhanh đi về đi, đừng để cho con bé chờ lâu.” Đây là câu cuối cùng vị nhạc mẫu để lại cho Thời Chung.

trên đường Thời Chung lái xe trở về thành phố B suy nghĩ, dường như anh cũng giống như mẹ vợ cố chấp này, trong lòng mỗi người đều có bí mật, một bí mật vạch trần, là vạch trần một vết sẹo đã khép lại, hoặc là...

Điện thoại Thời Chung vang lên tiếng chuông, cắt đứt suy nghĩ của anh.

Thời Chung nhíu mi tâm, nghe điện thoại.

Là người phụ trách hoạt động tín dụng ngân hàng gọi cho anh: “Thời tiên sinh, chúng tôi mới được trở lại, hạng mục này ngài vay chúng tôi không thể đồng ý, thật có lỗi.”

“Theo tôi nói trước, gia tăng thế chấp lực độ cũng không được?”

Giọng đối phương còn bắt đắ dĩ hơn anh: “Chúng tôi đã tận lực, nhưng vẫn không được. Lý cục nói đáng lẽ chuyện không có náo lớn như vậy, bởi vì anh cùng người ca sĩ nữ kia có mấy chuyện hư hỏng, hiện tại huyền não dư luận xông xao, ngộ nhờ hạng mục vì vậy chịu dính líu, chuyện nguy hiểm như vậy ngân hàng chúng tôi không đảm nhận nổi.”

Rất dễ nhận thấy Lý cục cùng nữ tinh cấu kết một chuyện là Tường gia cho truyền thông, vốn có thể khiếm tốn song sự kiện kia lại bị phóng đại vô hạn. Anh đoạt hạng mục của Tường gia, khiến Tường Lệnh Thần thiếu chút nữa ngồi tù, cho nên Tường gia phải đem anh chính chết bỏ rồi.

Nếu như anh vì hạng mục này mà chết, anh trút xuống toàn bộ tâm huyết cùng tiền bạc cũng sẽ bồi đi vào.

Thật là đều muốn đền hết rồi...

Thời Chung cúp điện thoại. Cả người phiền não cũng không thể tỉnh tâm lái xe, chỉ có thể đem xe dừng ở ven đường, hạ cửa sổ xe xuống, tìm bao thuốc lá, tính toán hút một điếu, áp áp mình bỏ không xong còn suy nghĩ loạn. Rốt cuộc anh tìm được bao thuốc lá, Thời Chung nhìn trên bao thuốc lá viết một hàng chữ, sững sờ, sau đó liền không nhìn được cười.

Gần đây anh hút thuốc hơi nhiều, lúc cô nhìn thấy, ghi ở trong lòng rồi, bằng không cũng sẽ không thừa dịp anh không chú ý, lén lén lút lút ghi trên bao thuốc lá của anh một câu như vậy: “Bớt hút một chút khói, em còn đang nhìn anh đấy.” Cuối cùng còn tặng thêm một nét mặt trợn mắt.

một vốn là mặc màu sắc tự vệ, đối với người nào cũng giơ lên phòng bị, bởi vì anh, hôm nay rất nhiều chi tiết cũng sẽ không nhìn được toát ra tư vị tiêu cô nương chân chất đáng yêu, anh nghĩ muốn tiếp tục cưng chiều cô như vậy, cho cô cuộc sống phú túc, nhưng hôm nay lại diễn biến thành như vậy...

Đường cong khéo miệng Thời Chung từng điềm từng điềm sụp xuống, phân tạp cảm xúc chất chứa trong lòng, khiến người ta thờ đốc.

Đường cong khéo miệng Thời Chung từng điềm từng điềm sụp xuống, phân tạp cảm xúc chất chứa trong lòng, khiến người ta thờ đốc.

Theo tập tục, đêm trước hôn lễ tân lang tân nương không thể gặp mặt, Nhậm Tư Đồ còn cố ý trở lại nhà trọ ở một buổi chiều.

Cũng may có mẹ Thịnh Gia ngôn thay thế mẹ Nhậm Tư Đồ, chải đầu cho Nhậm Tư Đồ.

Tầm Tầm cũng kích động đến không ngủ được, buổi tối khuya vẫn còn ở trước gương thử Tuxedo nhỏ nhỏ của mình, mẹ Thịnh Gia Ngôn luôn luôn thương Tầm Tầm, hôm nay không ngừng khen: “Tiểu tử ăn mặc đẹp trai như vậy, đoán chừng ngày mai sẽ đem danh tiếng chú rể đoạt hết.”

Tầm Tầm cười đến thẹn thùng, không chỉ chọc mẹ Thịnh vui mà còn chọc cho Tôn Dao không nhìn được liên tiếp bóp mặt của cậu.

Nhưng khi Tầm Tầm ngủ, Tôn Dao không có niềm vui thú, lại bày ra nét mặt một bộ đại cừ thâm. Vốn định là Tôn Dao sẽ trở thành dâu phụ, cũng bởi vì tập tục mà làm thôi, Nhậm Tư Đồ còn phải nhờ bạn học cũ của mình cùng đồng nghiệp đến giúp, Tôn Dao đối với chuyện dâu phụ bị đồng nghiệp cùng bạn học cũ Nhậm Tư Đồ cướp đi, đến nay còn canh cánh trong lòng, nhất là ở trước mắt thấy dâu phụ của Nhậm Tư Đồ trong căn hộ mặc thử váy áo, cho đến dâu phụ thử xong rồi đi, lòng của Tôn Dao vẫn còn ở rỉ máu: “Cái lão tổ tông nào quy định mang thai không thể làm dâu phụ? Quá không nhân đạo rồi.”

Mẹ Thịnh Gia Ngôn nhìn Tôn Dao, tựa như nhìn một tiểu nha đầu không hiểu chuyện: “Con nha, an phận chút đi, ngày mai dâu phụ phải phụ trách ngăn rượu, bây giờ con như vậy sao có thể được?”

Tôn Dao bắt đầu dĩ: “Cháu vốn còn muốn ngày mai cản cửa lương gạt Thời Chung 999999 tiền lì xì, ai... Kế hoạch bị nhờ.”

Thật là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Tôn Dao mới vừa nói xong, điện thoại của Nhậm Tư Đồ liền vang lên.

Điện thoại của Nhậm Tư Đồ đặt trên khay trà trước mặt Tôn Dao, nên chỉ cần liếc mắt liền thấy được tên tuổi điện tới, Nhậm Tư Đồ đi tới nghe điện, còn chưa kịp mở miệng, Tôn Dao đã hướng về phía Thời Chung đầu kia điện thoại di động kêu gọi: “Anh còn thiếu tôi 999999 tiền lì xì, lúc nào thì thực hiện?”

Nhậm Tư Đồ vội vàng ôm điện thoại di động trốn được một bên đi, tránh cho Tôn Dao lại loạn ngắt lời.

Đi tới góc an tĩnh, âm thanh Nhậm Tư Đồ cũng không tự giác mềm mại: “Sao vậy? Trễ như thế còn chưa ngủ?”

Tôn Dao rõ ràng ngồi cách cô xa như vậy, nhưng vừa nhìn nét mặt Nhậm Tư Đồ, là có thể biết hai người này đang trong điện thoại chán ngán những thứ gì, vì vậy hết sức hợp với tình hình hát câu: “Không có em bên cạnh sao anh ngủ được...”

Nhậm Tư Đồ quay đầu lại trừng Tôn Dao một cái, Tôn Dao thức thời pha trò, mà Nhậm Tư Đồ quay đầu lại, trong ống nghe truyền ra giọng nói Thời Chung: “Không có gì, đột nhiên muốn nghe giọng của em một chút.”

Trước nay giọng của Thời Chung chưa có mệt mỏi như vậy, đây là chuyện Nhậm Tư Đồ không kịp chuẩn bị.

“...”

“Nhậm Tư Đồ...”

Anh đột nhiên như vậy gọi thẳng tên của cô, Nhậm Tư Đồ sửng sốt. Mà anh nói tới chỗ này sẽ không tiếp tục nữa, Nhậm Tư Đồ không khỏi dần dần nhăn mày lại: “Sao vậy?”

“Dường như anh còn nợ em một câu nói.”

“Nói cái gì?”

“...” Anh nói, “Anh yêu em.”

Nhậm Tư Đồ trở mắt. Dần dần, giống như có một luồng nhiệt lưu ở trong lồng ngực của cô chảy xuôi ra, từ từ chảy xuống: “Tôi nay anh sao vậy, đột nhiên như vậy...”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, giống như chưa từng nói qua với em câu anh yêu em.” Trong giọng nói của anh rất cuộc mang tới một nụ cười, lại

một chữ một câu, như bi bô tập nói, vô cùng trịnh trọng lặp lại một lần nữa, “Anh yêu em.”

Vào giờ phút này, Nhậm Tư Đồ đứng phía trước cửa sổ nhà trọ, nhìn ánh sao sáng chói ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy mỗi một đạo ánh sao cũng bị ba chữ ngắn ngủi này ngất lên một lớp đường áo ngọt ngào.

Hôn lễ cứ như vậy đứng hạn tới.

7 giờ Nhậm Tư Đồ liền rời giường trang điểm, làm tóc, Tôn Dao cũng thức, bị tước đoạt chức vị dâu phụ, Tôn Dao bày ra một bộ thổ phỉ giá thể, làm xong chuẩn bị, sẽ chờ cửa thi thổ tài năng. Nhưng cho đến 11 giờ, vẫn chưa thấy bóng dáng phù rể đéb, nhao nhao muốn thử cho tới trưa, Tôn Dao đợi có chút phát hỏa: “Sao còn chưa tới?”

Tầm Tầm khẩn trương cái gì cũng không nói, chỉ lo nằm ở cửa xem một chút dưới lầu lúc nào sẽ xuất hiện đoàn xe đón tân nương, tựa như con thỏ nhỏ, có rúc ở chỗ, không nhúc nhích một lúc lâu.

Dâu phụ ở cửa cũng vội vàng, vẫn còn ở chiếm đoạt bàn trang điểm trang điểm lại, Nhậm Tư Đồ mình đã sớm khẩn trương miệng đắng lưỡi khô, cái gì cũng không muốn nói rồi, tự nhiên không có ai tới giả thích nghi vấn của Tôn Dao.

Cho đến dưới lầu phát tin cho Tôn Dao: “Tới rồi tới rồi!”

Trong nháy mắt Tôn Dao đầy máu sống lại, đứng lên, đối với nhà người gọi thẳng nói: “Tới rồi tới rồi!”

Trong nháy mắt, bao gồm Nhậm Tư Đồ ở bên trong, mọi người tiến vào trạng thái canh gác.

Mẹ Thịnh Gia Ngôn nhìn người trẻ tuổi trong nháy mắt như vậy sợ thành kiến bò trên chảo nóng, giống như thấy được đám cưới nhiều năm trước của mình, vui mừng cười đồng thời lại không nhìn được liên tiếp tiếc hận, dù sao mình bỏ lỡ một con dâu tốt như vậy.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mẹ Thịnh cầm tay của cô, ngẩng đầu cười với bà, nụ cười cơ hồ là cứng ngắc, chỉ vì hiện tại toàn bộ ý định của cô cũng buộc ở cánh cửa phòng đóng chặt kia, trong lòng đã sớm bất ổn, sẽ chờ cửa phòng bị người đàn ông cùng với cô cùng cả đời lặng lẽ đẩy ra.

Dưới sự chỉ huy của Tôn Dao, đội ngũ cản cửa lòng lộng hùng dũng ngăn ở ngoài cửa. Nhóm người đón cô dâu còn chưa lên Nhậm Tư Đồ chỉ nghe thấy Tôn Dao phụng trách cản cửa bên ngoài đều đầu vào đấy, mọi người diễn luyện đứng lên: “Người lời kịch dạ, muốn đón cô dâu có thể, bao tiền lì xì lấy ra!”

“Về phần người, liền phụng trách ồn ào lên, 'đến đây! 99999!' là được rồi!”

Ngay sau đó lại có người độ nhiên gào to: “Bọn họ đến!”

Sau ngoài cửa không có động tĩnh.

Phải là Thời Chung dẫn phù rở đoàn sát đao. Nhậm Tư Đồ ngồi ở trong phòng cũng không khỏi nín thở, không dám bỏ qua ngoài phòng xem chút nào động tĩnh.

Căn cửa quả thật chính là một cuộc chiến tranh, Nhậm Tư Đồ chỉ một từ âm thanh phán đoán, là có thể tưởng tượng ra bên ngoài quang cảnh là nhiên náo nhiệt.

Quả nhiên có người theo Tôn Dao phân phó, một mực chắc chắn: “Bao tiền lì xì bao tiền lì xì! 999999...”

Nhưng lời cô còn chưa nói hết liền nhất thời không có một tiếng, Nhậm Tư Đồ còn đang nghi hoặc là chuyện gì xảy ra, đột nhiên nghe giọng nói của thư ký Tôn: “999999 đúng không? một phần không thiếu, mỹ nữ mời từ từ đếm Hàaaa...!”

Dễ dàng như vậy liền đem bao tiền lì xì giao phó đi ra ngoài? Nhậm Tư Đồ nghĩ thay Thời Chung mồ hôi một thanh.

Cho là giao tiền xong thì vạn sự đại cát? Vậy thì quá ngây thơ rồi, Nhậm Tư Đồ rất nhanh lại nghe thấy một âm thanh khác nói: “Đừng tưởng rằng cho bao tiền lì xì chúng tôi sẽ cho ngươi vào, chúng tôi cũng không phải là người thấy lợi quên nghĩa như vậy, anh muốn cưới Nhậm Tư Đồ cũng không dễ dàng như vậy, chúng tôi đây, phải đại biểu tân nương khảo nghiệm thể lực! một chút ngươi mộ trăm hít đất!”

Phù rở đoàn cửa lập tức thay chú rở âm ức: “Ôi mẹ nó các ngươi cũng quá ngoan đi, chú rở bị nhóm người ở chỗ này chơi gục xuống, buổi tối còn thể nào động phòng?”

một câu dẫn phát cả sảnh đường có điều ngụ ý cười âm lên, Nhậm Tư Đồ không nhìn được nóng lên, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh Thời Chung: “một trăm mà thôi?”

Tôn Dao tiếp lời: “Oa à, giọng điệu chú rở thật lớn!”

Kế tiếp liền sẽ không ai lên tiếng.

Nhậm Tư Đồ đang buồn bực, bỗng nghe được có người vài đếm: “1 2 3...”

Mặc dù... Khụ khụ, Nhậm Tư Đồ không chỉ một lần tự thể nghiệm qua thể lực anh tốt bao nhiêu, nhưng vẫn không nhìn được thay anh đổ mồ hôi hột. Nhưng hiển nhiên cô lo lắng là dư thừa, càng tiếp cận 100, đếm một chút người

lại càng tới càng nhiều, âm thanh cũng càng ngày càng hưng phấn: “97-98-99-100!”

Dư âm rơi xuống, cửa phòng mở ra, Thời Chung cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Nhậm Tư Đồ.

Anh phải chống đẩy - hít đất nên đã cởi áo khoác âu phục, áo sơ mi tay áo cũng cởi ra nửa đoạn, coi như thể lực khá hơn nữa, hiện tại anh cũng đã là một đầu mồ hôi, anh cứ như vậy nhìn Nhậm Tư Đồ, chột nhẹ nhàng cười một tiếng.

Giống như mấy năm không thấy, đối diện người đàn ông này, anh tuần đến Nhậm Tư Đồ đều cảm thấy xa lạ.

Tôn Dao đứng ở sau lưng Thời Chung, hậu tri hậu giác náo cho đứng lên: “Ai ai ai! Người bây giờ mới qua cửa thứ hai mà thôi, tại sao có thể mạnh mẽ đi vào!” chẳng ai nghĩ tới chú rể quan tinh như vậy, thừa dịp tất cả mọi người đang cảm thán anh hít đất nhanh như vậy mà quên canh giữ cửa phòng thì trực tiếp đẩy cửa tiến vào!

Lời nói của Tôn Dao bị chú rể xem như gió thoảng qua tai, hiện tại trong mắt Thời Chung trừ cô dâu ra, những người khác anh không để vào mắt, anh không hề chớp mắt Nhậm Tư Đồ từng bước một đi về phía cô.

Nhậm Tư Đồ thấy dáng vẻ anh mồ hôi đầm dề, tiện tay liền từ tủ đầu giường rút ra trong hộp giấy, chuẩn bị đưa cho anh: “Anh lau mồ hôi...”

Lời còn chưa nói xong, Thời Chung đã mạnh mẽ khom người, trực tiếp đem Nhậm Tư Đồ bế lên.

Cửu Hạng Phùng Cam Lâm, anh ngán ngùi lại cực kỳ dùng sức hôn Nhậm Tư Đồ đôi môi một cái.

Ngoài cửa, đoàn phù rể rối rít vỗ tay bảo hay, nếu không phải là Thời Chung nhân cơ hội chạy vào trong nhà, còn không biết sẽ bị đám nữ nhân này kiểm soát tới khi nào.

Ngoài cửa, đoàn phù rể rối rít vỗ tay bảo hay, nếu không phải là Thời Chung nhân cơ hội chạy vào trong nhà, còn không biết sẽ bị đám nữ nhân này kiểm soát tới khi nào.

Đoàn dâu phụ ngoài cửa gào to: “Chú rể, anh thật là quá đáng, không theo quy củ, thì đồng nghĩa với ép buộc con gái nhà lành đó biết không?”

Thời Chung chỉ nhíu mày cười một tiếng, ôm Nhậm Tư Đồ trong ngực, quay kích động đến sắp nhảy dựng lên nói Tầm Tầm: “Con trai, đi!”

Đơn giản chỉ cực một câu nói, lại khí phách tuyên thệ chủ quyền của mình. Tầm Tầm nghe vậy, dùng sức gật đầu một cái, rất vui vẻ đuổi kịp bước chân của Thời Chung, đoàn người cứ như vậy đưa mắt nhìn chú rể mang theo vợ con cùng đi...

Trời trong nắng ấm, tất cả tân khách cũng như hẹn lên du thuyền cập bến ở cảng, Mục Su cũng chuẩn bị sẵn sàng, chờ người lên thuyền, khởi hành.

Công ty Hôn Khánh sắp xếp hành trình cực kỳ vừa lòng, một giờ chiều ra biển, ba giờ tuyên thệ, mà hôm nay hôn lễ đi qua, tất cả tân khách sẽ ở lại du thuyền chơi hai ngày một đêm sau đó mới trở về cảng. Tầng trên của Du thuyền cùng boong thuyền được bao toàn bộ dùng làm hôn lễ, các tân khách có ở trên sàn tàu chụp hình lưu niệm, trong phòng yến hội từ lâu bố trí đổi mới hoàn toàn, chờ nghênh đón một cuộc náo nhiệt af-ter par-ty.

Năm đó hoá hoạn đi qua, Nhậm Tư Đồ mới tới Mỹ một thời gian rất dài tinh thần hết sức yếu ớt, Thịnh Gia Ngôn đề nghị, Nhậm Tư Đồ tin dạy, tối thiểu có tinh thần dựa vào. Vừa nghĩ tới hôm nay dưới sự chứng kiến của Mục Su kết hôn với Thời Chung. Nhậm Tư Đồ ngồi ở trong phòng tân hôn nhìn thợ trang điểm giúp mình trang điểm lại, ngón tay không cần động một cái, nhưng vẫn khẩn trương.

Cho đến khi huyết thái dương rơi xuống một nụ hôn nhạt, Nhậm Tư Đồ bỗng dựng ngược mắt xuyên thấu qua gương trang điểm nhìn về phía sau lưng, mới phát hiện Thời Chung vốn là ngồi ở trên ghế sa lon chẳng biết lúc nào đi tới phía sau cô, đang cúi xuống hôn trán của cô.

Anh về thủ thỉ với cô: “Em xem bộ dáng khẩn trương này...”

“Rất không có tiền đồ phải hay không?” Nhậm Tư Đồ ngượng ngùng cười cười, dùng sức vỗ vỗ mặt điều chỉnh vẻ mặt.

Thời Chung nhưng chỉ cười một tiếng, tiến tới bên tai Nhậm Tư Đồ, dùng âm lượng chỉ có cô có thể nghe nói: “Như vậy chỉ làm anh muốn đê ngã em thôi.”

Giống như vì nghiệm chứng lời nói anh này, môi Thời Chung vốn đặt vào bên tai cô, dần dần dời về phía môi của cô, đoạn thời gian trước loay hoay cũng không có cơ hội ôn tồn, chú rể dùng hành động bày tỏ mình nhịn rất là khổ cực, mà Nhậm Tư Đồ muốn mở miệng nhắc nhở anh “Thợ trang điểm còn ở đây, chú ý một chút “, đã có người gõ cửa, cắt đứt chuyện tốt.

Thời Chung quét mắt qua hiển nhiên không hy vọng bị người đánh khuấy.

Gõ cửa tiến vào, là phù rể tiểu Từ, tiểu Từ trực tiếp đi về phía Thời Chung, trên mặt là vốn không nên xuất hiện tại lúc này nơi này nghiêm túc: “Tuởng Minh Đức tới.”

Thời Chung chốc lát trước còn Nhu Nhu cùng cô, chân mày đã lặng lẽ nhíu lên: “Hắn ta không có thư mời thì lên bằng cách nào?”

Tiểu Từ lắc đầu.

Nhậm Tư Đồ vừa nghe đối phương họ Tưởng, vừa nhìn sắc mặt giờ phút này của Thời Chung, không khỏi lo âu kéo tay áo Thời Chung: “Sao vậy?”

Thời Chung chỉ cười trấn an với cô một tiếng: “Không có gì, anh đi ra ngoài trước một lát.”

Nhậm Tư Đồ cũng nói cái gì nữa, chỉ có thể dặn dò tiểu Từ: “Cậu hãy theo sát anh ấy.”

Tiểu Từ thẳng đến lúc này mới lộ ra nụ cười: “Yên tâm đi bà chủ.”

Nói xong Thời Chung cùng tiểu Từ rời đi.

Thời gian rất nhanh đến hai giờ rưỡi, hoa hồng trắng đón gió biển tản ra mùi thơm ngát, các tân khách đã rới rít bắt đầu nhập tọa, người điều khiển chương trình cũng đã chuẩn bị ổn thỏa xong, khắp nơi trên boong thuyền là tiếng nói tiếng cười.

Có người đẩy cửa đi vào, cõi lòng Nhậm Tư Đồ đầy mong đợi nhìn về cạnh cửa, thấy rõ người tới, không khỏi ngẩn ra.

Tiến vào không phải là người khác, mà là Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn đi tới bên người cô, thấy cô rủ thấp xuống, theo bản năng đưa tay muốn vỗ vỗ bả vai của cô, tựa như đã từng thân mật như vậy, nhưng bàn tay anh đến một nửa, đột nhiên nhớ tới thân phận hôm nay, chỉ có thể cứng đờ thu tay lại, nói to: “Sao mặt ủ mày ê?”

Nhậm Tư Đồ cười cười, nhún nhún vai: “Chú rể bỏ lại em đi ứng phó một khách nhân khó chịu rồi.”

“Em muốn nói là Tưởng Minh Đức?”

Đối với anh vừa đoán liền trúng, Nhậm Tư Đồ không khỏi cả kinh.

“Mới vừa rồi ở trên sàn tàu anh thấy Tưởng Minh Đức, không mời mà tới, khẳng định không có chuyện gì tốt.” Thịnh Gia Ngôn nói tới chỗ này, lời nói lại xoay chuyển, bắt đầu trêu chọc Nhậm Tư Đồ vui vẻ, “Nhưng em cũng đừng quá lo lắng, em còn sợ Tưởng Minh Đức hay sao?”

Chiêu này rất hữu hiệu, Nhậm Tư Đồ “Hi hi” một tiếng cười!

Thịnh Gia Ngôn lúc này mới yên lòng trở lại đến bên cửa phòng, vừa cầm cửa phòng hoàn toàn kéo ra, vừa hướng Nhậm Tư Đồ nói: “Xem một chút ai tới?”

Nhậm Tư Đồ có chút hăng hái thiếu thiếu, một hồi lâu mới chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía bên cửa phòng, ngay sau đó sững sốt, đứng ngoài cửa chính là mặt không chút thay đổi lộ ra vài tia câu nệ Tư Đồ Phương Ngọc.

Nhậm Tư Đồ “Hoắc” đứng lên, “Mẹ!”

Tâm Tâm nghe vậy sợ hết hồn.

Tư Đồ Phương Ngọc quả thật có chút lúng túng, những năm này vẫn đối với con gái của mình chẳng quan tâm, hôm nay nên lấy lập trường gì đưa con gái vào hôn lễ, Tư Đồ Phương Ngọc cũng không chắc.

“Con hôm nay... Rất đẹp.” Tư Đồ Phương Ngọc căng thẳng nói lời khách sáo, đối mặt con gái của mình, tựa như đối mặt một người xa lạ.

Nhậm Tư Đồ cảm giác không phải là?

Nghĩ tới nghĩ lui đến cuối cùng Nhậm Tư Đồ hình như cũng chỉ có thể nói một câu: “Cám ơn mẹ có thể tới tham gia hôn lễ.”

đã trải qua nhiều năm như vậy cách ngại, bây giờ có thể giống như người xa lạ khách sáo chào hỏi đã rất khá, về phần những thứ khác, Nhậm Tư Đồ không cầu nhiều.

Vừa đến ba giờ, hôn lễ bắt đầu.

Có lẽ chỉ là bởi vì hạnh phúc dễ như trở bàn tay rồi, mới không thể không khỏi lo lắng, đương nhiên Nhậm Tư Đồ kéo Thịnh Gia Ngôn của đi lên boong thuyền thì không ngại ánh mặt trời, mặt biển yên tĩnh ánh mắt mọi người mong chờ, đều nói cho Nhậm Tư Đồ tất cả lo lắng của cô đều là dư thừa, ông xã của cô đứng ở bên cạnh cha xứ, toàn thân áo trắng quần tây, mặt biển chiếu xạ ra sóng nước trong veo làm nổi bật, giống như một pho tượng, mỉm cười chờ cô.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được hít một hơi thật sâu, đi về phía anh.

Cũng đang lúc này, đột nhiên có âm thanh ca nô từ mặt biển nơi xa truyền đến, rất nhanh từ xa đến gần.

trên boong thuyền càng an tĩnh, thì âm thanh ca nô càng rõ ràng, nghi thức bị cắt đứt, nhưng lại rất nhanh trở bình thường có tân khách tới trễ, ngòi ca nô chạy tới mà thôi.

Tất cả như thường tiếp tục. Nhậm Tư Đồ khoác tay ba Thịnh, bước qua một mảnh hương thơm.

Tất cả mọi người chứng kiến, tuyên thệ, từ phù rể dâu phụ trong tay nhận lấy hộp, trao đổi nhẫn đính, tất cả mọi người đều cho là sẽ là như vậy.

Nhưng ngay khi Nhậm Tư Đồ chuẩn bị đeo nhẫn cho ông xã mình thì một đoàn người hạo hạo đặng đặng bước lên boong thuyền. Tân khách chỗ ngòi vang lên bàn luận xôn xao, hình như không có ai nhân ra thân phận của những người này, chỉ có thể trở mắt nhìn đoàn người này về mặt vội vã, trực tiếp hướng tuyên thệ đài.

Bọn họ dừng ở trước mặt Thờì Chung, người cầm đầu lạnh lùng nói: “Thờì tiên sinh, chúng tôi lại gặp mặt.”

Mới vừa ca nô lên, chính là khách không mời mà đến? Lời nói này, giống như là cùng Thờì Chung rất quen, mặc dù giọng nói ngouì lạnh như vậy...

Tay Nhậm Tư Đồ còn cứng ở trên mặt nhắ, cầm đầu người nọ đã lên tiếng lần nữa: “Vụ án tình nghi hồi lộ kia có tiến triển mới rồi, đi theo chúng tôi một chuyến.”

Hôn lễ sẽ ngưng, trong khoảng thời gian ngắn trên boong thuyền rối loạn, các tân khách hai mặt nhìn nhau, còn chưa biết rõ thân phận bọn khách không mời mà đến này chính; tiểu Từ thân là đứng đầu đoàn phù rẻ đã sớm liếc mặt, ánh mắt bản năng nhìn về phía Tường Minh Đức đang ngồi ở cuối hàng ghế --

Tường Minh Đức đang cười, thoải mái nhàn nhã thưởng thức bại tướng dưới tay của mình chết không có chỗ chôn như thế nào.

Thờì Chung kiên cường, đối mặt tất cả chỉ bình tĩnh nói một câu: “Chuyện quan trọng hơn nữa cũng chờ tôi cùng vợ hoàn thành nghi thức hôn lễ.”

nói xong liền chấp nâng tay Nhậm Tư Đồ, vì cô đeo nhắ, Duy Ngã Độc Tôn bình thường coi khách không mời mà đến không có gì.

Nhậm Tư Đồ lại không bình tĩnh như anh được, cặp mắt thẳng tắp nhìn Thờì Chung, trong mắt đầy vẻ lo âu.

Thờì Cung không giải thích nhiều, chỉ cười, chủ động đem ngón áp út đeo chiếc nhắ nam mà Nhậm Tư Đồ cầm trong tay giống như hoàn toàn không có bị quấy rầy, hành xử như cũ, hôn cô dâu.

Nụ hôn của anh rơi vào trên môi lạnh như băng của Nhậm Tư Đồ, “không có chuyện gì, chờ anh.” Anh nói.

âm thanh của anh nhu hòa nhưng kiên định, ánh mắt của anh có kỳ dị, trấn an Nhậm Tư Đồ Nhậm Tư Đồ nhìn vào trong ánh mắt của anh, gật đầu một cái.

cô tin mỗi một chữ anh nói, cho nên an tâm tiễn anh rời đi, mặc dù tương lai nhất định có gió nổi mây phun.

Chương 68

Chú rẻ bị cảnh sát mang đi, không biết sẽ bị bàn tán thành bao nhiêu phiên bản nữa, Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không bận tâm những thứ này, những thứ xảy ra ngày hôm nay cô đều không được báo trước, thậm chí cô còn không cho

khách khứa một lời giải thích hợp lý nào, thật may mắn là còn có Thịnh Gia Ngôn giúp cô trấn an khách mời, mà Nhậm Tư Đồ chỉ ngồi yên trong phòng, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, mặc kệ những âm thanh vang vọng quanh quần bên tai mình.

Khi du thuyền cập bến là chuyện của hai giờ sau.

Trên bờ đang có mưa nhỏ, nhìn ra ngoài thì chỉ thấy những giọt mưa đang tí tách rơi không ngừng, trên du thuyền có chuẩn bị sẵn dù, sau khi cập bến, các vị khách cứ như vậy mà mỗi người cầm một cây dù đen xuống thuyền, sau đó được xe đón đi. Nhậm Tư Đồ đứng ở bên cửa sổ, nhìn cảnh này, trong đầu liền hện lên giây phút Thời Chung bị người ta áp chế lên ca-nô—Nhậm Tư Đồ nhớ lúc cô đứng trên boong thuyền nhìn về chỗ ngồi của khách quan.

Mà giờ phút này, nước mưa theo mặt cửa sổ chảy xuống, làm cho lòng người càng thêm sâu muộn.

Tầm Tầm vẫn không cam lòng mà hỏi bác gái Thịnh: “Ba cháu là người tốt, tại sao bọn họ lại bắt ông ấy?”

Bà Thịnh vẫn an ủi: “Đó không phải là bắt, bọn họ chỉ dẫn ba cháu đi hỏi một số chuyện mà thôi, chúng ta gọi đó là ‘hỗ trợ điều tra’.”

Tôn Dao lúc này đang vô cùng lo lắng mà đi lại trong phòng, cô dùng cách thức này để làm tiêu tan sự buồn phiền của mình.

Trong phòng là một bầu không khí ngột ngạt, “Ken két” một tiếng, có người đẩy cửa đi vào, ngoại trừ Nhậm Tư Đồ còn tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, thì nhìn thấy Thịnh Gia Ngôn trên người ướt át đi về phía bọn họ: “Mau tới xem một chút đi, tôi mới đọc được”

Anh ta vừa nói thế, Nhậm Tư Đồ vốn đang đứng bên cửa sổ không biết suy nghĩ gì mà bỗng dưng quay đầu lại nhìn Thịnh Gia Ngôn.

Thịnh Gia Ngôn trực tiếp đưa điện thoại di động cho cô, nói: “Anh mới ở bên ngoài tiễn khách, thì thấy có một người đang xem tin tức, trên báo đăng hình về Thời Chung, anh vào tìm kiếm thì quả nhiên—”

Nhậm Tư Đồ không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại di động.

Tổng giám đốc trẻ tuổi của Công ty S và quan chức L phát tán video nhạy cảm của nữ ca sĩ Phương Vi Vi, mối quan hệ tình vi của ba người được một bài viết mô tả vô cùng đặc sắc, cuối trang còn có một câu bình luận “Đây là sự kiện chấn động trong giới có tiền? Thật đúng là một màn hay.”

Nhậm Tư Đồ đột nhiên không nói tiếng nào, xoay người đi về phía cửa phòng, Tôn Dao sợ hết hồn, vội vàng kéo cô lại: “Chờ khách khứa đi hết rồi chúng ta hãy xuống dưới, cậu bây giờ đi ra ngoài, chỉ cần ánh mắt của bọn họ cũng đã đủ giết chết người rồi.”

thật đúng là lời người đáng sợ, điếm này thì Tôn Dao đã hoàn toàn trải nghiệm qua, nhưng mà Nhậm Tư Đồ lại làm ra vẻ không có gì, kéo cánh tay của Tôn Dao ra, bật cười nói: “Đừng hoảng sợ, tớ chỉ muốn đi thay váy cưới mà thôi.”

Lúc này Tôn Dao mới an tâm buông tay cô ra.

Nhậm Tư Đồ rất nhanh đã thay áo cưới ra, mặc quần áo nhẹ nhàng bước từ phòng thay đồ ra.

Quần áo này đều là cô chuẩn bị cho kỹ nghỉ trên biển, hiện nay lại...

Thịnh Gia Ngôn cắt đứt suy tư của Nhậm Tư Đồ: “Anh đưa em đến bót cảnh sát.”

không đợi Nhậm Tư Đồ lắc đầu, Tôn Dao đã hiểu được ý tứ của cô.

Thời Chung là một tên quỷ hẹp hòi, cho nên anh ta rất không muốn nhìn thấy Nhậm Tư Đồ cùng xuất hiện với Thịnh Gia Ngôn, cô trực tiếp nói với Thịnh Gia Ngôn: “Hay là để tôi mang cô ấy đi, anh mang Tầm Tầm về nhà đi.”

Nét mặt Thịnh Gia Ngôn khẽ trầm xuống một cái.

Tầm Tầm lập tức nhảy dựng lên nói: “Con cũng muốn đi.”

đã từng có lúc mỗi khi cô gặp khó khăn đều là anh ở bên cạnh cô, nhưng hôm nay thế giới của cô đã không còn có vị trí của anh, về mặt không tự chủ vào lúc này trầm đi, thừa dịp Tầm Tầm chen vào để nói anh liền điều chỉnh lại nét mặt, ép bản thân cười một tiếng, ôm Tầm Tầm vào ngực, nói với Nhậm Tư Đồ một câu: “Quyết định như vậy đi, nếu có rắc rối gì thì cứ gọi cho anh.”

Nhậm Tư Đồ cùng Tôn Dao cứ như vậy mà đi tới bót cảnh sát.

Sau xe của hai cô còn có một chiếc xe vẫn không ngừng theo đuôi, không cần đoán cũng biết trên xe đó là người bảo vệ Tôn Dao do Từ Kính phái đến, khoảng thời gian này, hai người đã sớm xem hai người vệ sĩ này là người vô hình.

Thư ký Tôn cùng với Tiêu Từ đã tới bót cảnh sát trước họ một bước.

Thời Chung không biết lúc nào mới có thể ra ngoài, việc duy nhất Nhậm Tư Đồ có thể làm là không ngừng chờ đợi, điện thoại trong tay Thư Ký Tôn vẫn không ngừng reo lên, nhìn tình huống có vẻ rất xấu-

“thật xin lỗi, anh Hứa, hiện tại Tổng giám đốc Lục không thể nghe điện thoại, một giờ sau có thể gọi điện thoại lại được không?”

“Giám đốc Triệu, những chuyện này chỉ là tin đồn, Tổng giám đốc Lục của chúng tôi chỉ hỗ trợ bọn họ điều tra mà thôi, cái này không hề ảnh hưởng đến hạng mục đang thi công.”

“không không không, tại vì các ngân hàng năm nay đều hạn chế cho vay đầu tư vào bất động sản, tuyệt đối không phải là bởi vì... Tổng giám đốc Lâm? Tổng giám đốc Lâm?”

Vị Tổng giám đốc Lâm này vì tức giận mà cúp điện thoại, Thư ký Tôn cầm điện thoại gọi la ba lần nhưng cuối cùng cũng phải từ bỏ.

Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng có cơ hội đặt câu hỏi: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Thư ký Tôn chỉ có thể thở dài một hơi: “Bà chủ, chị đừng hỏi nữa, Tổng giám đốc Lục không muốn để chị biết.”

Nhậm Tư Đồ nhíu mày: “Vậy cậu không sợ rằng tôi sẽ thật sự tin những gì báo chí viết, là anh đã khiến cho nữ minh tinh là tình nhân của mình, dục dồ rồi uy hiếp vị quan chức kia...”

Thư ký Tôn bị cô hù dọa rồi, nhưng sau khi suy nghĩ thật lâu, anh ta lại giao hoạt nói: “Bà chủ, tôi tin chị không phải loại người thích nghe tiếng gió đoán trời mưa, tóm lại lúc trước anh ấy có dặn, chuyện liên quan đến công việc thì ngàn vạn lần không được phép nói cho chị biết, có gì không hiểu chị vẫn nên đi hỏi Tổng giám đốc đi, luật sư đã sớm vào, nên rất nhanh sẽ bảo lãnh ông chủ ra.”

Nhậm Tư Đồ không ngờ Thư ký Tôn lại như vậy. Tiểu Từ vẫn một mực đứng yên lặng trên hành lang.

Tiểu Từ cùng với Thời Chung có mối quan hệ thân thiết như vậy, không được sự đồng ý của anh khẳng định cũng sẽ không tiết lộ gì cho cô.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, càng bức người ta trở nên điên khùng, cũng may Nhậm Tư Đồ còn có thể dựa vào Tôn Dao, luật sư cuối cùng cũng đi từ bên trong ra. Nhưng không chờ bất kỳ ai lên hỏi thăm, luật sư đã đi về phía bọn họ, lắc đầu một cái: “Tạm thời không bảo lãnh được anh ấy.”

“Chỉ là hỗ trợ điều tra thôi mà, tại sao lại không thể bảo lãnh?”

Luật sư liếc nhìn mọi người, an ủi: “không có lệnh bắt, chỉ đơn thuần là mời về, nhiều nhất cũng chỉ là giữ hai mươi bốn giờ, chờ một chút đi.”

Tiểu Từ liếc nhìn Nhậm Tư Đồ một cái, Thời Chung đã dặn cậu không cho phép cậu được nói với cô cái gì, nhưng trong tình trạng này, Tiểu Từ nhất thời nhịn không được, vẫn hỏi luật sư: “Có phải tình huống rất tệ hay không?”

“Bọn họ đang cố tình kéo dài thời gian, đánh đòn tâm lý mà thôi, nếu thật có chứng cứ đã sớm bắt anh ấy, Lục tiên sinh hoàn toàn có thể xử lý tốt.”

Lời này vừa nói ra, Nhậm Tư Đồ thở nhẹ một hơi.

Mà lúc này Thời Chung cũng đang giằng co trong phòng thẩm vấn.

Người thẩm vấn vẫn giao hoạt: “Phương Vi Vi đã khai, anh đừng chối tội nữa.”

Chương 69

Thời Chung vẫn một mực như trước: “Đây là vu hãm (vu cáo & hãm hại).

Tôi không sai khiến cô ta làm người tình, lén ghi lại video bắt nhả uy hiếp Lý cục. Tôi mua video bắt nhả đó là bởi vì trong lúc dự thầu, công ty tôi biểu hiện rất tốt, nhưng Lý cục lại thiên vị, công ty tôi vẫn bị công ty xây dựng Lợi Đức chèn ép. Nếu không có Lý cục cản trở bên trong, toàn bộ quá trình đấu thầu sẽ trở nên công bằng.”

Cuộc giằng co này kéo dài đến tận nửa đêm.

Thư kí Tôn về công ty xử lý vài chuyện khó giải quyết, còn là chuyện khó giải quyết gì, một chữ cậu ta cũng không dám nói với Nhậm Tư Đồ, chỉ còn Tiểu Từ ở lại chờ cùng hai cô gái.

Cả ngày nay Nhậm Tư Đồ không có hạt cơm nào vào bụng, vệ sĩ của Từ Kính lại không dám lơ là Tôn Dao, vừa đến giờ đã đưa bữa ăn tối tới đây, phần ăn đủ cho khoảng năm người, tinh xảo đẹp đẽ, mặn chay kết hợp, đặt trên một cái bàn gấp đơn giản, đưa đến chỗ bọn họ, Tôn Dao cũng không còn hơi sức bày vẽ, ngoại lệ đón nhận ý tốt của vệ sĩ, nhưng Nhậm Tư Đồ chỉ uống được chút thức uống, không ăn được gì thật sự là nuốt không trôi.

Thấy bộ dạng ỉu xìu của cô, khuyên cô về nhà các loại cô cũng không nghe, Tôn Dao rất bất đắc dĩ: “Ăn không vô cũng cố mà ăn đi, bằng không chờ đến lúc Thời Chung ra ngoài, cậu nhất định sẽ chết đói.”

nói xong liền lập tức đưa bát đĩa đến trước mặt Nhậm Tư Đồ. cô miễn cưỡng nhận lấy, nhưng chỉ ăn vài miếng, liền không nhin được buồn nôn.

Tôn Dao thấy cô nôn ọe, còn tưởng cô bị sặc, liền vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Nhậm Tư Đồ nhin cơn buồn nôn xuống, khoát tay với Tôn Dao: “không sao.” Nhưng vừa nói xong lại buồn nôn, Nhậm Tư Đồ vội vàng đặt bát đĩa xuống chạy thẳng tới toilet.

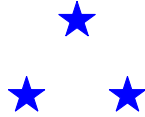
Chờ Tôn Dao theo vào cô vừa nôn ọe xong, vẫn còn ghé vào bồn rửa tay. Cả ngày nay cô không ăn gì, cũng chẳng nôn ra được cái gì cả.

Tôn Dao rút mấy tờ khăn giấy qua, thuận tay vỗ lưng cho cô: “Lo lắng đến thế sao? Haiz...”

Nhậm Tư Đồ súc miệng đơn giản rồi lau miệng, ngược mắt nhìn gương mặt tái nhợt trong gương, không khỏi tức giận đến cắn răng nghiến lợi: “Anh ấy cái gì cũng không chịu nói cho mình biết, lần này về nhà mình nhất định sẽ phạt anh ấy quỳ trên phản giặt.”

Tôn Dao không vạch trần sự khầu thị tâm phi của cô, ngược lại còn phụ họa nói: “Có khi anh ta làm thế là vì không muốn để cậu lo lắng, quý hồng mười tám phần giặt là đủ rồi, đừng nhiều quá.”

Lời cuối cùng chính là để chọc cười Nhậm Tư Đồ.

Đêm hôm nay, có rất nhiều người không ngủ.

Thẩm Thâm chính là một trong số đó.

Cô nhận được thư mời hôn lễ, nhưng cô hoàn toàn không nghĩ ra mình nên lấy thân phận gì để tham dự.

Cũng nhận được thư mời nhưng không tham dự còn có Tần lão gia tính khí nóng nảy, Thẩm Thâm liền cùng vợ của Tần lão gia đột nhiên làm một bữa tối rất thịnh soạn nịnh nọt ông cụ, chỉ vì sau bữa cơm này, ông có thể đồng ý đề nghị của Thẩm Thâm coi như không tham dự hôn lễ, nhưng vẫn sẽ gọi điện thoại chúc mừng một tiếng, dù sao cũng đám cưới của con trai mình, hai cha con cũng không nên cấn quá.

Nhưng sau khi cơm nước no nê, dì Tâm mới chỉ cẩn thận nói ra một câu “Có muốn gọi điện thoại cho A Chung không?” thôi, Tần lão gia liền tức giận, vốn còn vui vẻ dọn dẹp bát đĩa cùng Thẩm Thâm, bây giờ liền “bộp” một cái đặt bát đĩa xuống bàn.

“Tôi đã nói tám trăm lần rồi! Nếu con dâu của tôi không phải Thẩm Thâm thì đừng mong nhận được lời chúc phúc của tôi!”

Dì Tần đành phải hậm hực im lặng.

Nhất thời Thẩm Thâm cũng trắng mặt.

Tần lão gia cảm thấy Thẩm Thâm như vậy, biết là cô đau lòng như lại không biết nên an ủi ra sao, chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài: “Thẩm Thâm, con là một cô gái tốt, là thằng nhóc kia không có phúc lấy được con... Con đừng để trong lòng, hôm nào chú sẽ giới thiệu cho con một người tốt hơn nó, đáng tin hơn nó.”

Thẩm Thâm cảm thấy nụ cười ngụy trang trên mặt mình rất chân thật, ít nhất Tần lão gia cũng cho rằng cô nghe lọt được những lời của ông, không khuyên cô nữa mà quay sang quở trách bạn già: “Sau này đừng có vạch áo cho người xem lưng!”

Có lẽ chỉ có chính cô mới biết được nụ cười mình cố để lộ ra ngoài rốt cuộc có bao nhiêu đau khổ.

Cô vốn còn muốn ngồi chơi cùng hai cụ, nhưng vừa nghĩ tới hôm nay là ngày gì, liền cảm thấy như ngồi trên đồng lửa, ngàn nhịn vạn nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, viện cớ: “Chú, dì, buổi tối con còn có việc, con... Xin phép đi trước.”